

DIVINE LAMENT

Két perce nem vagyunk egy hullámhosszon.
Három perce nem szólsz hozzám,
nők után koslatsz, őket szolgálod,
nem a Nyílegyenes Ösvényt.
Csigalassúsággal vágod a képembe
az utolsó szó jogán, hogy: Mozambik.
Hát jó.
Ha majd megint csalódunk a szerelemben,
ami nincs, majd elmegyünk oda, ami van,
a la carte hungaricum, búvalbaszás-outsourcing, azonosság-
datkeresés. Kámaszútratrip nő nélkül,
elég leszél te nekünk, és fél Afrikának, te kedves,
Bercsényi utcai Shiva. Shaktinak ott a perzselő csend
és a honvágy, hol értik még a hexamétert, de az meg micsoda.
Beszélj hozzám, Mester, figyelj rám, fordulj felém, taníts, de
hagyd otthon a légycsapót.
Beszélj hozzánk, figyelj ránk, fordulj felénk, legyél jelen, ne csak
itt, ordítsd magad rekedtre, hörögj, sivíts, sipíts, sivalkodj, kö-
nyörögj, csapongj, csapkodj, szegj meg
minden törvényt, azért az egyért.
Aztán hallgass.
Sebzettek vagyunk mind,
fázunk,
rettegünk,
s látom, te sem vagy jól.
Eddig minden Shiva behalt ebbe,
Schrödinger sem jött ki jól a kandúros kalandból,
a nőket és Chagallt meg fedje jótékony homály.
Ami nekik gyötrellem, az bennem üresség, benned rossz csend, s
ez az egész maga a homeopátosz.
De meghalni úgyis egyedül kell.
Újrakezdeni is.
Degusztálni.

VOSLOBENI ELÉGIA

Franz Hodjaknak nemcsak

A megvilágosodás előtt még minden
erőlködik és tötymörög.
Leginkább a szó.
Bújna bele a metaforába, ami.
Pedig előtte is volt élet, volt nyelv – és volt válság.
Amikor az árják, irishmanok, szkíták, székelyek, szakák, szikhek
elindultak Indiába, ahol a kaszt rendszer.
Pedig az élet szerves és átjárható.
Ha a szeretőmnek születesz, nem biztos, hogy úgy is halsz meg,
ha erdődi súdra vagy, még lehetsz brahman, római pápa, ha
ksatrijának, reneszánsz költő, ki kifosztja és jól megmatatja a
polgáraszonyokat az út mentén, miközben a török fenekedik,
– és ugyanarra nyomul.
Mondom, metafora minden, vagy majdnem az.
Csak van, amikor a titok, és a lélek is meztelen.

Nagybaromlakon fülledt meleg volt, és valami
időntúli magány, mint egy Hodjak-versben.
Szászul Wurmloch, féreglyuk, farkaslyuk, verem.
És amíg mi az erődtemplom padlásán kóricáltunk,
az egyetlen élő öreg szász belakatolta a kaput,
és mi bentragadtunk az időben, Zeit, Geist, Stille.
Jó csend.

Olyan sándoros.

Az egész délutánt a gyilokjáróban töltöttük, és lestük a perzselő,
kihalt utcákat, hátha támad még a napon kívül is valaki. Bár egy
helyi migráns unokája, hisz Egerben is maradt még vagy 300 török
a hódoltság után, aki inkább lett szépasszony völgye, mint
fekete leves.

Nem siettünk,
a mákvirág türelemre intett,
és a lingám-masszázs, hatha.

Lábunk alatt döglött galamb, törött ablaküveg, cipőfűző, csillár-
zsinór, poros katonakoffer, és egy tetűként vánszorgó idő, mi

túlcsordul, mint mindig.
Pedig tötymöröghetne is akár,
amíg mi rohanunk.

Lélekben vicinális.